

Kuu loisti kirkkaana yötaivaassa, pienten tähtien ympäröimänä. Tai, Markin taivaansiniset silmät näkivät vain pieniä, kirkkaita pisteitä. Mutta hän piti ajatuksesta. Faktoista huolimatta. Se sai hänet tuntemaan itsensä tervetulleeksi. Tervetulleeksi paikkaan, jolle oli puhunut jo lukuisia vuosia. Ja lausuisi maagisia lauseita "hänelle" tänä yönäkin. "Herra kuu, miksi olen aina yksin? Miksei kukaan pidä minusta.. niin kuin he pitävät sinusta?" Mark kysyi, ja oli huomaamattaan kiinni hyisessä ikkunalasissa. Hän tiesi kyllä, ettei koskaan olisi yhtä miellyttävä kuin kuu. mutta vaikka kuinka yritti löytää vastauksen, syvällä sydämessään hän tunsi ja tiesi, ettei ymmärtänyt. Hän ei tosin ollut katkera kuulle, ei tietenkään. Se oli hänelle hyvin läheinen. Mutta niin kaukainen maa. "Herra ku-" Lause keskeytyi, kun joku, tai jokin heitti ikkunalasiasia kivellä. Poika häkeltyi, ja kompuroi pois ikkunalaudalta. Hän piiloutui sen alle. Hän tukki suunsa kädellään, ja yritti rauhoittua säikähdyksestä. Mitä jos se oli äiti? Pyöri pojan mielessä. hän joutuisi ongelmiin valvomisesta ja ikkunalaudan "rikkomisesta", kuten hänen äitinsä olisi väittänyt kivenkovaan. Sekä kaiken kukkuraksi läksytyksen. "Haloo!" Kuului ikkunan takaa. Se ei kuulostanut mitenkään tutulta. Äänensävy oli pirteä kuin minkäkin pellen, ja täysin harmiton. Mark uskaltautui hipsimään tiensä ulos piilopaikasta. Hän ei siltikään uskaltanut kurottua ikkunan ääreen, vaan pysyi varjossa. vapisten hellästi. Hetkisen epäröinnin jälkeen hän puristi kätensä nyrkkiin, ja marssi ikkunan luokse. Hänen yllätyksekseen tie oli työpötyhjä. Paria katulamppua lukuunottamatta. Mutta mitä hän oletti? Totta kai tuon mysteerisen äänen omistaja oli jo kaukana, kaukana hänen asunnostaan. Mark tunsi pienen pettymyksen tunteen, mutta karisti ajatukset mielestään. Ainakin siihen asti, kunnes kuuli toisen huudon. "Täällä!"